ఆరవ ఈస్టర్ ఆదివారం (6th Sunday of the Easter)

అపొస్తలుల కార్యములు 8:5–8, 14–17; 1 పేతురు 3:15–18; యోహాను 14:15–…

యేసును ప్రేమించండి, ఆయన ఆజ్ఞలను కాపాడండి, ఆశతో సాక్ష్యం ఇవ్వండి

పరిచయం

ఒక చిన్న బాలుడు ఈత కొలను అంచున నిలబడి లోతైన నీటిలోకి దూకాలని ఆలోచిస్తూ వణికిపోయాడు. అతనికి ఈత కొట్టాలని ఉంది, కానీ భయం అతన్ని వెనక్కి లాగింది. అతని తండ్రి అతని పక్కన మోకాళ్లపై కూర్చుని మృదువుగా అన్నాడు: “నేను నిన్ను ఈత కొట్టనిస్తాను, కానీ నిన్ను ఎప్పటికీ మునగనివ్వను.”

నెమ్మదిగా ఆ బాలుడు ముందుకు అడుగు వేసాడు. తన తండ్రి యొక్క స్థిరమైన చేయి తన కింద ఉన్నట్లు అనుభవించాడు. ప్రతి చిన్న అడుగుతో అతని ధైర్యం పెరిగింది. చివరికి అతను వదిలిపెట్టి నీటిపై తేలాడు—తనను ప్రేమించే వాడి సమక్షంలో సురక్షితంగా.

ప్రియమైన సోదర సోదరీమణులారా, ఈరోజు మనము లేచిన ప్రభువు సమక్షంలో కూడి ఉన్నాము. ఆయన మనలను విశ్వాసంలో ముందుకు అడుగు వేయమని ఆహ్వానిస్తున్నారు. ఆ బాలుడు తన తండ్రిని నమ్మినట్లే, మనము క్రీస్తును నమ్మమని పిలువబడుతున్నాము. ఆయనను స్పష్టంగా చూడలేని వేళలో కూడా, జీవితం అనిశ్చితంగా లేదా భారంగా అనిపించినప్పుడు కూడా, ఆయన మనలను ఎప్పటికీ విడిచిపెట్టనని హామీ ఇస్తున్నారు. ఆయన మనకు తన ఆత్మను—మన పరామర్శకుడిని—ఇస్తున్నారు; మనలను దారిచూపడానికి, ఆదరించడానికి, ఆశలో, ప్రేమలో, ధైర్యంలో బలపరచడానికి.

మన జీవితంలో భయం, సందేహం, ఒంటరితనం మనలను వెనక్కి లాగే క్షణాలు ఉన్నాయి. కొన్నిసార్లు మనం స్వార్థంగా ప్రవర్తించాలనిపిస్తుంది, ఇతరులపై అసహనంగా మారుతాము, లేదా ఆశను కోల్పోతాము. ఈరోజు పఠనాలు మనకు గుర్తుచేస్తున్నది ఏమిటంటే, దేవుని ప్రేమ మన బలహీనతకన్నా శక్తివంతమైనది; లేచిన క్రీస్తు ఆత్మ మనతో

ఉన్నాడు; ప్రేమచే నడిపించబడిన చిన్న విశ్వాసపు అడుగులు కూడా ఆయన రాజ్యానికి సాక్ష్యమిస్తాయి.

పవిత్ర యూఖారిస్టిని జరుపుకోవడానికి సిద్ధపడుతున్న ఈ వేళ, మన జీవితాలను—మన నిర్ణయాలను, మన పోరాటాలను, మన వైఫల్యాలను—నిశ్శబ్దంగా పరిశీలిద్దాం. వాటిని ప్రభువు ఎదుట ఉంచుదాం. ఆయన కరుణ మన పాపముకన్నా గొప్పదని, ఆయన ఆత్మ ఎల్లప్పుడూ మనలను లేపడానికి, దారిచూపడానికి, తన ప్రేమకు సాధనాలుగా మార్చడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడని విశ్వసిద్దాం.

ప్రవచనం

ఒక మనిషి తన తండ్రి తనకు ఈత నేర్పిన రోజును గురించి నాకు చెప్పాడు. అతనికి ఎనిమిదేళ్ల వయస్సు. లోతైన కొలను అంచున నిలబడి భయంతో వణికిపోయాడు. "దూకు," అని అతని తండ్రి నీటిలో చేతులు చాపి మృదువుగా అన్నాడు. "నేను ఇక్కడ ఉన్నాను."

"నువ్వు నన్ను వదిలేస్తావేమోనని నాకు భయం," అని బాలుడు అన్నాడు.

తండ్రి చిరునవ్వు చిందించి, "నేను నిన్ను ఈత కొట్టనిస్తాను. కానీ నిన్ను ఎప్పటికీ మునగనివ్వను," అన్నాడు.

ఆ వాక్యం అతని జీవితమంతా అతనితోనే ఉంది: నేను నిన్ను ఈత కొట్టనిస్తాను. కానీ నిన్ను మునగనివ్వను.

ప్రియమైన సోదర సోదరీమణులారా, ఈరోజు పఠనాలు ఇదే సత్యాన్ని ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. సువార్తలో యేసు తన శిష్యులతో అంటున్నాడు: "నేను మిమ్మల్ని అనాథలుగా విడిచిపెట్టను." ఆయన సమయం సమీపించింది. సిలువ దగ్గరపడుతోంది. శిష్యులు ఆందోళనలో, గందరగోళంలో, భయంలో ఉన్నారు. ఆ భయంలో ఆయన వారికి ఉపన్యాసం చేయలేదు; ఒక హామీ ఇచ్చాడు: మీరు ఒంటరిగా లేరు.

మనందరికీ ఒంటరిగా మిగిలిపోవాలనే భయం తెలిసినదే. పాఠశాల గేటు వద్ద తల్లిని పట్టుకుని నిలబడే చిన్నారి. తన ఇంటిని విడిచి వెళ్తున్న శరణార్థి. అంత్యక్రియల తరువాత

ఖాళీ ఇంటిలో నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్న విధవరాలు. జీవితం అనేది వదిలిపెట్టాల్సిన క్షణాలతో నిండి ఉంది. వదిలిపెట్టడం ఎప్పుడూ సులభం కాదు.

చివరి భోజన సమయంలో, శిష్యులు తమకు అత్యంత ప్రియమైన వానిని కోల్పోతున్నారు. మూడు సంవత్సరాలుగా యేసు వారి ఉపాధ్యాయుడు, రక్షకుడు, స్నేహితుడు. ఇప్పుడు ఆయన వెళ్తున్నానని చెబుతున్నాడు. అయినప్పటికీ ఆయన హామీ ఇస్తున్నాడు: "నేను తండ్రిని అడుగుతాను; ఆయన మీతో ఎల్లప్పుడూ ఉండుటకు మరొక పరామర్శకుడిని ఇస్తాడు."

మరొక పరామర్శకుడు. మరొక సహాయకుడు. పరాక్లేతు. న్యాయస్థానంలో మీ పక్కన నిలబడి, ఒత్తిడిలో మీకు తోడుగా ఉండి, మీరు మాటలు కనుగొనలేనప్పుడు మీ కోసం మాట్లాడి, మీరు నిందించబడినప్పుడు మిమ్మల్ని రక్షించే వాడు.

ఇలాంటి సహాయం ఎవరికి అవసరం లేదు? మనం అన్నీ మనమే చేయగలమని అనుకుంటాము. గాలి లేని రోజున గాలిపటం ఎగరేయడానికి ప్రయత్నించే చిన్న బాలుడిలా—పరుగెత్తుతూ, మరింత బలంగా లాగుతూ, చివరకు నిరాశతో కూలిపోతాడు. ఒక వృద్ధుడు అతనితో మృదువుగా అన్నాడు: "నీవు గాలిని సృష్టించలేవు. కానీ అది వచ్చినప్పుడు గాలిపటాన్ని పైకెత్తు—అది దానిని మోయిస్తుంది."

పవిత్రాత్మ ఆ గాలివంటివాడు. మనం బలవంతంగా విశ్వాసాన్ని ఉత్పత్తి చేయలేం. ఆశను తయారు చేయలేం. కానీ మన హృదయాలను తెరిచి, మన జీవితాల సున్నితమైన గాలిపటాన్ని దేవుని వైపు ఎత్తినప్పుడు, ఆత్మ మనలను మోయిస్తాడు.

మొదటి పఠనం దీనిని చూపుతుంది. ఫిలిప్పు సమార్యకు వెళ్తాడు—భిన్న విశ్వాసాలు, అనుమానాలు, పాత విభేదాల ప్రదేశం. అయినప్పటికీ అతను కేవలం క్రీస్తును ప్రకటించాడు. క్లిష్ట సిద్ధాంతాలు లేకుండా. గొప్ప వ్యూహాలు లేకుండా. యేసు గురించి చెప్పాడు—మరియు ప్రజలు విన్నారు. వారు స్వస్థపడ్డారు. విముక్తి పొందారు. "ఆ పట్టణమంతటా గొప్ప ఆనందం కలిగింది."

ఒక విభజిత నగరంలో గొప్ప ఆనందం! ఎందుకంటే హృదయాలు సిద్ధంగా ఉన్నాయి. ఫిలిప్పు ఒంటరిగా పని చేయలేదు. గాలిపటాన్ని ఎత్తడానికి ఎదురు చూస్తున్న గాలిలా ఆత్మ ముందే అక్కడ ఉన్నాడు.

కానీ ఇప్పుడు ఆయనను ఎలా చూస్తాము? ఒక తాత తన మనవరాలికి రంగుల గందరగోళంలా కనిపించే చిత్రాన్ని ఇచ్చాడు. “ఇందులో ఏమీలేదు,” అంది ఆమె. “కొంచెం సహనంతో చూడి,” అన్నాడు తాత. అకస్మాత్తుగా ఆమె చూశింది—ఆ రూపంలో దాగిన గొర్రెల కాపరి. చిత్రం మారలేదు. ఆమె మారింది.

యేసు చెబుతున్నాడు: “లోకం ఇక నన్ను చూడదు; మీరు మాత్రం నన్ను చూస్తారు.” మనం కళ్లతో కాదు; హృదయపు కళ్లతో చూస్తాము. ప్రేమ మనకు చూడటం నేర్పిస్తుంది.

“మీరు నన్ను ప్రేమిస్తే, నా ఆజ్ఞలను కాపాడండి.” ఇది బెదిరింపు కాదు; సంబంధ భాష. ప్రేమ కేవలం భావం కాదు; అది క్రియలో కనబడుతుంది.

ప్రతి గురువారం తన ఒంటరి పొరుగువారిని సందర్శించిన ఒక మహిళ. ఎలాంటి ప్రశంస లేదు. ఆ పొరుగువారు మరణించిన తరువాత, ఆమె బైబిలులో ఒక నోట్ కనబడింది: “ప్రభువా, ప్రతి వారం ఒక దేవదూతను పంపినందుకు కృతజ్ఞతలు.” ఆమె జీవ సువార్తగా మారింది.

సెయింట్ పేతురు అంటాడు: “మీ లోనున్న ఆశకు కారణం అడిగిన వారికి సమాధానం చెప్పుటకు ఎల్లప్పుడూ సిద్ధంగా ఉండండి.” బలవంతం చేయమని కాదు; వారు అడిగినప్పుడు సిద్ధంగా ఉండమని.

జపాన్‌లో ‘కింట్సుగి’ అనే కళ ఉంది. పగిలిన పాత్రను బంగారంతో దిద్దుతారు. పగుళ్లు దాచరు; మెరుస్తాయి. సిలువపై క్రీస్తు పగిలాడు. తండ్రి ఆయనను లేపాడు. అందువల్ల మన పగుళ్లు కృపతో నింపబడవచ్చు.

యేసు అంటున్నాడు: “మీరు నేను తండ్రిలో ఉన్నాను, మీరు నాలో ఉన్నారు, నేను మీలో ఉన్నాను అని తెలిసికొందురు.” దేవుని జీవితంలో మనం లీనమవుతున్నాము.

మరల ఆ ఈత కొలను దగ్గరకు వస్తాము. తండ్రి ఒక సమయంలో వదిలాడు. బాలుడు ఒంటరిగా ఈత కొట్టాడు. క్షణం అతను భయపడ్డాడు—కాని తన కింద తండ్రి చేయి ఉందని అనుభవించాడు. తండ్రి వదిలిపెట్టలేదు; ఎదగడానికి అవకాశం ఇచ్చాడు.

యేసు కూడా ఒక అర్థంలో “వదిలాడు.” కానీ మనలను విడిచిపెట్టలేదు. పవిత్రాత్మ ద్వారా ఆయన మన పక్కన, మనలో ఉన్నాడు. మనలను ఈత కొట్టనిస్తాడు—కాని మునగనివ్వడు.

“నేను మిమ్మల్ని అనాథలుగా విడిచిపెట్టను.”

ఇది మనం నమ్మితే, భయంలేకుండా ప్రేమించగలము. క్షమించగలము. ఒకరికి ఒకరు తోడుగా నిలబడగలము. గాలి వీచినప్పుడు గాలిపటాన్ని పైకెత్తగలము. సాధారణమైన, కొన్నిసార్లు చీకటి ప్రపంచంలో క్రీస్తు వెలుగు ప్రసరించే కిటికీలుగా మారగలము.

ఒక రోజు ఎవరైనా మమ్మల్ని అడగవచ్చు: “నువ్వు ఇంకా ఎందుకు ఆశతో ఉన్నావు?”

అప్పుడు మనము మృదువుగా, సరళంగా చెప్పగలము:

“నేను ఒంటరిగా లేను. ఆయన జీవిస్తున్నారు. ఆత్మ నన్ను మోయిస్తున్నాడు.” ఆమేన్.

Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla,

Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah